

Prædiken til Pinsedag Joh. 14,22-31

Pinse - det er jo i bund og grund en fødselsdagsfest. Det er kirkens fødselsdag, kirkens tilblivelsesdag, vi fejrer. Ja, og kirken - det er jo selvfølgelig ikke kirkebygningerne, hverken her eller nogen andre steder, bygget af kolde marmorblokke og døde mursten. Nej, kirken, det er os, der er her. Det er altid menigheden. Kirken, der er bygget af levende stene; kirken, der er bygget af levende mennesker. Os, der er her nu. Vi er kirken.

Så så mærkeligt, der end kan lyde, så må konklusionen jo være, at det i grunden er os selv, vi fejrer. Fejrer, at der også nu er en menighed her i Herfølge, og har været det i århundreder, en levende menighed, der stadig samles her; bl.a. som i dag omkring døbefonten, hvor det er et af de dybeste mysterier i vores tilværelse, vi kommer i kontakt med: undfangelsens mysterium, fødselsmysterium. At vi pludselig står med et lille menneske i vore arme, et barn er kommet til verden. Og det er så stort, at vi ikke kan gribe om det hverken med ord eller tanker eller rumme det i vore følelser.

Og så har vi i kirken og i menighedens fællesskab dåben og det, der siges her, der får os til at se dette barn som en Guds gave og en Guds velsignelse af vores tilværelse. Og

barnet skal døbes: det skal vide sig taget imod, ikke bare af kærlige forældre, søskende, bedsteforældre, familie, venner. Nej, men vide sig taget imod af selve tilværelsen - af Gud. Og så samles vi her og bliver en menighed, en levende, lovsyngende menighed, der beder Gud velsigne dette barn, og velsigne os tilligemed.

Intet er vigtigere for et lille menneske - og der er et lille menneske inde i enhver af os - intet er vigtigere for et lille menneske end at vide sig taget imod, vide sig holdt af - af Gud og af mennesker.

Pinse er kirkens fødselsdag. Kirken, der er os, der er her lige nu. Denne menighed, kirken, der er bygget af levende stene, bygget af levende mennesker. Så det må altså være os selv, vi fejrer eller hvad? Jo, på en måde er det sådan. Men vi skal jo forstå det rigtigt!

Mon ikke mennesker til alle tider har haft en dyb trang til at fejre sig selv, vise sig frem: se mig, se, hvad jeg kan, se, hvor god jeg er. Det kan godt være, vi prøver at lægge en dæmper på det, og skjuler det godt. Men lidt hæder og ære, vi kan spejle os i og vokse os store ved, er nu aldrig af vejen.

Jeg læste en fortælling fra alteret før, der jo

netop handler om det; den ældgamle myte om Babelstårnet, som de fleste vel har hørt og haft med sig siden barndommen. Dette vældige tårnbyggeri, man kunne sidde og falde i staver over som barn, når man så det skildret i billedbiblen. ”Lad os bygge en by med et tårn, som når op til himlen, og skabe os et navn, for at vi ikke skal blive spredt ud over hele jorden”. Ja, netop: skabe os et navn. Et ry. Mennesket, der fejrer sig selv. Mennesker, der sætter sig selv et mindesmærke og monument. Se, hvad vi kan: magte livet, være som Gud, klare os selv.

Men Gud - fortæller den gamle myte - brød sig ikke om denne menneskelige selvforherligelse. Det er ikke det, vi er skabt til. Det var ikke sådan, Gud havde tænkt sig, at mennesker skulle omgås hinanden og have med sig selv at gøre. Og så forvirrede han deres sprog, så de ikke længere kunne forstå hinanden. Og det ved vi jo af egen erfaring i disse multietniske tider, at taler vi ikke samme sprog, bliver det svært at bygge noget op sammen. Planerne gik i vasken, og tårnbyggeriet gik i stå.

Pinse er kirkens fødselsdag og det er os, der er kirken; kirken, der er bygget af levende mennesker. Men vi fejrer ikke os selv på den selvforherligende måde, vi er vidner til i forbindelse med Babelstårnet. Og det hænger jo sammen med, at en kirke og en menighed ikke dannes og bliver til på samme måde som de fællesskaber, vi ellers går og opfinder og organiserer.

Vi kan slutte os sammen om at bygge et tårn eller danne et politisk parti; vi kan slutte os sammen om at lave en interesseorganisation eller en frimærkeklub. Og dét der forener os

og tilfører foreningen energi, vitalitet og eventuelt også kampgejst, det er jo netop, at vi har nogle fælles interesser, vi vil slå for og stå på mål for; har nogle fælles visioner, vi er opsatte på at få realiseret.

Men sådan er det ikke med kirken eller menigheden. Her er der ingen programmerklæringer, ingen visioner af vore egne, vi lægger os i selen for at få opfyldt. Kirke og menighed er det slet ikke vores sag at skabe. Det er derfor gudstjenesten altid indledes med en bøn, der lyder: ”Herre, jeg er kommet ind i dette dit hus for at høre, hvad du, Gud Fader, min skaber, du Herre Jesus, min frelser, du gode Helligånd, i liv og død min trøstermand, vil tale til mig”.

Vi er altså ikke kommet sammen her for at høre på os selv eller lytte til, hvad vi selv kan eller har for. Nej, men luk nu vore hjerter op, så vi kan høre, hvad du, Gud, har at sige til os.

Hvad er det, vi beder om her? Ja, vi beder Gud om at blande sig, blande sig i alle vore indre og inderste anliggender.

Det skal du ikke blande dig i, siger vi, når vi vil være i fred. Men her beder vi altså så mindelig om ikke bare at være i fred og være overladt til os selv.

Vi beder Gud om at blande sig i den samtale, vi hele tiden fører med os selv - ikke mindst om det, vi ikke er herrer over i vort eget liv, men som kaldes frem i os fra øjeblik til øjeblik af ord, vi hører, mennesker vi møder; kaldes frem i os af, hvad livet udsætter os for. Vi beder Gud blande sig i den samtale, vi fører med os selv om alle vort livs mysterier, der handler om troen, håbet og kærligheden eller det modsatte: tvivlen,

sorgen, tabet, det udsigtsløse.

Og blande sig, det vil han. Det har Jesus lovet os, at han vil. Blande sig, det er det, han vil og det, han gør, gennem Jesu ord til os ved døbefont og ved nadverbord; det er det, han gør, gennem fortællinger om, hvad Jesus sagde og gjorde ved mennesker, han mødte; og i den dramatiske beretning om den skæbne, der overgik ham. Han blander sig i vores indre samtale sådan!

Og vi erfarer Åndens gerning, og vi erfarer Åndens virke, og der skabes kirke og menighed, når Guds ord får rørt ved os og får os overbevist om, at det alligevel går an at være her i dette gådefulde menneskeliv, der på en gang kan forekomme så vidunderligt og så smertefuldt. Det er paradisi opladt på ny, når tilværelsen på den måde erfares hjemlig at være til i.

Kun Jesu ord kan indgive os erfaringen af, at Guds rige på den måde er midt iblandt os. For han giver os - som han selv siger i dagens evangelium - ikke, som verden giver. Han overlader os ikke til vore egne programmerklæringer eller vore egne projekter og drømme om at bygge små eller store Babelstårne.

Jesu ord tager os med et andet sted hen og taler til os et andet sted fra. De tager os med ind i det, vi ikke kan give os selv men kun kan få rakt. Hans ord vil ikke andet end give os modet til at leve. Han vil ikke andet end puste liv i os. Fylde os med Ånd. Gøre os bogstaveligt talt begejstrede, så vi med alle sanser fornemmer, at Gud har noget for med os, og det ikke bare er en misforståelse at være født.

Gud - findes han overhovedet, Gud? Jeg hør-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

te en gang en præst fortælle om en dreng, Esben hed han, der spurgte sin farmor om det. Farmor, findes Gud? Og nej, sagde farmoren. Gud *findes* ikke - høns findes, og motorveje og smukke morgener findes, og du findes, Esben, og din cykel og din tur til Bornholm, hvis du ellers kan få sparet op til den. Men Gud findes ikke på den måde. Gud er ikke en ting, ikke et begreb, vi kan gøre til genstand for vores snak. Gud er meget større end alt, hvad der findes, og uden ham fandtes der slet ingenting: ingen høns, ingen mennesker, ingen tanker, ingen ord, ingen tillid, ingen venner. Gud er skjult, Esben, han er utilgængelig for mennesker, ubegribelig for vore tanker, for vort sprog, vi kender ikke hans navn, og måske er det endda lidt komisk, at vi siger Han om Gud. Men gennem Jesus har han rakt sin hånd ind i vores forgængelige verden, og er gået ind i alle vore sprog. I Jesus møder vi hans ånd, der taler til os med en stemme, som var det vores mor eller far, der talte til os. Jesus pustede liv i folk. Han satte liv i de gamle klude. Det gør han stadig. Spørg mig ikke om, hvordan det går til. Spørg hellere, om han vil puste liv i dig og mig. Jeg tror, han vil. Det er pinsens glæde, Esben. Det går an at leve.

Ja, det er pinsens glæde. Det går an at være her og leve. Det er det ord fra Gud, der skabte menighed og kirke den første pinsedag. Og det gør det stadig her hos os. Det er det, vi fejrer. Tillykke med fødselsdagen. Amen.

Helge Baden Nielsen
Herfølge

Salmer:

290, 448, 291, 305, 319, 309